

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. София, 04.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.12.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Елка Атанасова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9424** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на П. О. М. от [населено място], чрез адв.П. О. от Софийска адвокатска колегия, срещу Решение № 20152010 от 06.07.2021г., постановено по НАХД № 15628/2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, 8 състав. С решението на СРС е потвърдено Наказателно постановление № 17-4332-031036/29.03.2018г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” в СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание – глоба в размер 1500 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл.182 ал.4 вр. с ал.1 т.6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП, извършено на 21.03.2017г..

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на решението, като постановено при правилно установена от въззивния съд фактическа обстановка, но изведени въз основа на нея грешни правни изводи. Сочи се, че описаната в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ фактическа обстановка не кореспондира с тази, посочена в наказателното постановление / НП/, доколкото в НП е отразено, че нарушението е извършено при условията на повторност. Твърдят се допуснати процесуални нарушения в процедурата по съставяне на АУАН и издаване

на НП. Поддържа се липса на доказателства, че използваното техническо средство за измерване на скоростта е от одобрен тип. Иска се отмяна на решението на СРС и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Претендират се разноски. В съдебно заседание касатора не се явява и представлява.

Ответникът – СДВР-отдел „Пътна полиция”, не се явява и представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна, с оглед изтекла абсолютна давност за реализиране на административно-наказателната отговорност..

Съдът, в настоящия касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като подадена е в срока по чл. 211 от АПК от страна, имаща правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна, по различни от развитите в нея съображения.

При лаконичност на фактическите установявания в оспореното решение, въззивния съд е приел за установено от правна страна, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.21 ал.1 от ЗДвП, за което законосъобразно му е наложено посоченото в НП наказание, поради което е потвърдил издаденото НП.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за неправилно.

На първо място, както вече бе посочено, кратките фактически установявания в решението сочат, че на 21.03.2017 г.около 14.17 часа, в [населено място], по бул.Б. шосе, с посока на движение от [улица]към [улица], касатора е управлявал МПС – лек автомобил м.БМВ 435 с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост от 107 км/ч, при ограничение на скоростта в населено място от 50 км/ч. Посоченото нарушение въззивния съд е приел, че е установено с техническо средство и конкретно – чрез разпечатка от техническото средство, съдържаща информация за дата и час на измерената скорост на движение, мястото на извършването му, установената скорост на движение и данни за автомобила. В решението на СРС не са обсъдени конкретно от кои доказателства се установява извършеното нарушение, какви доказателства са събрани, каква е доказателствената им тежест. Независимо, че с Решение № 6410/16.11.2020г. по КНАХД 5183/2020 г. на Административен съд София – град, е отменено решението, постановено при първото разглеждане на делото – по НАХД 17061/2018г. на СРС и са дадени задължителни указания относно изясняването на делото от фактическа страна, указанията на касационната инстанция не са изпълнени в цялост, нито са обсъдени събраните в изпълнение на същите, доказателства. Приобщена към доказателствата е схема за организацията на движение във въпросния пътен участък, но информацията в схемата не е анализирана по никакъв начин, вкл. и дали в процесния пътен участък има забранителни пътни знаци по отношение на скоростта на движение и какви са те. Не са събрани доказателства относно наличието на пътен знак В -2б, нито информация кога и къде е поставен този знак, както и не са събрани доказателства как е въведено ограничението за движение със скорост от 50 км/ч в същия пътен участък, респ. не е коментирано в решението дали на приетата като доказателство схема на организация на движението в пътния участък има отразени пътни знаци за ограничение на скоростта до 50 км/ч. В решението не е

обсъдено нито едно от възраженията на жалбоподателя по отношение на допуснати при съставянето на АУАН и на НП съществени процесуални нарушения.

Независимо от посочените недостатъци на решението на въззивния съд, настоящият касационен състав намира, че са налице основания за отмяна на решението и на наказателното постановление, различни от тези, свързани с допуснатото в административно-наказателното производство съществено процесуално нарушение, доколкото към 21.09.2021г. е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване. Тази давност, не е била изтекла към момента на постановяване на въззивното съдебно решение.

В ЗАНН липсва уредба, която да урежда абсолютната давност, при която административнонаказателното преследване се изключва, т.е. липсва уредба аналогична на разпоредбата на чл.81, ал.3 от НК. Касационната инстанция приема, че следва да разгледа приложимостта и на тази разпоредба, с оглед изричното препращане, визирано в чл.11 от ЗАНН, към уредбата на обстоятелствата, изключващи отговорността в разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, защото при посочената хипотеза в ЗАНН има непълнота.

Съгласно чл.80, ал.1, т.5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност когато то не е възбудено в продължение на три години. Съгласно чл.81, ал.3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. С оглед посочените норми, административнонаказателното преследване се изключва, ако са изтекли четири години и 6 месеца, считано от датата на извършване на нарушението. В случая нарушението е извършено на 21.03.2017г., от която дата е започнал да тече срока на абсолютната погасителна давност и той е изтекъл на 21.09.2021г..

С оглед на изтеклата абсолютна погасителна давност решението на СРС следва да бъде отменено, както и потвърденото с него НП.

В производството по НАХД № 17061/2018г. е представено пълномощно за адв.П. О., без същото да съдържа информация за договорено адвокатско възнаграждение и без до настоящия момент да са представени доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение, респ. за упълномощаването на адв.О. при условията на чл.38 ал.1 от Закона за адвокатурата, както и без да се представи списък на разноските. С оглед на изложеното и независимо от изхода на спора, претенцията за разноски на касатора е неоснователна.

Водим от горното, на основание чл. 221 ал.2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 2 т.1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 06.07.2021г., постановено по нахд № 15628 по описа за 2020 година на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 17-4332-031036/29.03.2018г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция” в СДВР, с което на П. О. М. от [населено място] е наложено административно наказание – глоба в размер 1500 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, на основание чл.182 ал.4 вр. с ал.1 т.6

от Закона за движение по пътищата, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП.
Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.